

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 25. ledna 2018 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Ivo Poštolky a přísedících Jiřího Černého a Mgr. Zdeňka Vých

takto :

Obžalovaný

R S

narozen v Kladně, trvale bytem ul. okres Kladno, nyní ve výkonu vazby ve Vazební věznici Praha 6 – Ruzyně,

je vinen, že

1) v přesně nezjištěné době od měsíce ledna 2015 do 26.8.2017, ve společném obydlí v obci ulice, okres Kladno, zejména psychicky týral svou manželku, poškozenou K S tím způsobem, že poškozená musela doma dělat vše, co po ní požadoval, musela chodit domů přesně na čas, stejně se choval, když ihned nevzala telefon, nebo když se jí nedovolal, chtěl vědět, kdy bude uvařeno jídlo, pokud to poškozená ve stanovenou dobu nestihla, slovně ji urážel a uváděl jí, že není schopná jídlo včas připravit, když něco nebylo tak, jak chtěl, znovu ji slovně urážel, uváděl jí, že doma nic nedělá, že pořád sedí na zadku, přičemž v tu dobu byl obžalovaný většinou bez zaměstnání a nadměrně užíval alkoholické nápoje, převážná starost o finanční zajištění rodiny byla na poškozené, hradila jídlo pro rodinu, obžalovanému musela dávat peníze na alkohol a cigarety, rovněž jí opakovaně vyhrožoval, že když ho opustí, tak ji zabije, požadoval po ní sex, například ve 3 hodiny ráno, přestože věděl, že jde druhý den do zaměstnání, naschvál pouštěl hlasitě hudbu, poškozená se nesměla s nikým stýkat, v zaměstnání se nesměla s nikým tykat, přičemž toto jeho jednání vůči ní se stupňovalo, dne 20.10. 2016 v době kolem 20.10 hodin ji po předchozí hádce chytil za zápěstí, tahal po zemi a snažil se ji stáhnout ze schodů, od 1. 8. 2017 začal ji kontrolovat v zaměstnání, později ji začal sám vozit a z práce i vyzvedávat, sledoval, co dělá, s kým se baví, volal jí každou chvíli do kanceláře, později ji zakazoval chodit do práce, protože určitě tam s někým něco má, když mu řekla, aby si našel práci, tak jí sdělil, že nemůže, protože ji musí hlídat, prohledával jí kabelku, vymazal jí všechny telefonní kontakty v mobilním telefonu, když poškozená začala navštěvovat Intervenční centrum v Kladně, donutil ji, aby tam zavolala, že už tam chodit nebude, přičemž v některých případech tomuto jednání byla přítomna i jejich nezletilá dcera N

Shodu s prvopisem potvrzuje: Martina Příbylová

S [redacted], narozené [redacted], v důsledku toho poškozená vykazovala velké množství posttraumatických stresových známek – přetrvávající strach, obavy, vtíravé nepříjemné vzpomínky, deprese, emoční odcizení, poruchy spánku, poruchy příjmu potravy, sexuální potíže, pocity studu a bezmoci, nejistota,

tedy jednak týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí a takový čin páchal delší dobu, jednak jinému vyhrožoval usmrcením takovým způsobem, že to mohlo vzbudit důvodnou obavu,

2) v přesně nezjištěné době koncem měsíce srpna 2017 v [redacted] okres Kladno, ulice [redacted] v místě svého bydliště, naložil do svého motorového vozidla zn. Opel Vectra, RZ: [redacted], svou nezletilou dceru N [redacted] S [redacted], a odvezl ji za její matkou K [redacted] S [redacted], která se v tu dobu zdržovala u své sestry B [redacted] Č [redacted] a svých rodičů v domku na adrese [redacted], okres Příbram, přitom ji ve vozidle nutil, aby šla za matkou a přiměla ji, aby se k němu vrátila, opakovaně jí uváděl, že pokud se matka k němu nevrátí, že tam všem ublíží, že je všechny pobodá, takto zároveň vyhrožoval nezletilé, pokud se k němu nevrátí zpět do vozu, přičemž měl ve vozidle mezi předními sedadly v prostoru u řadicí páky položený kuchyňský nůž s délkou čepele asi 14 cm,

tedy jiného pohrůzkou násilí nutil, aby něco konal, a čin spáchal se zbraní,

3) v přesně nezjištěné době od 27.8. do 18.9. 2017, opakovaně telefonoval z místa svého bydliště v [redacted], případně z dalších míst, jejich společné dceři nezletilé N [redacted] S [redacted], narozené [redacted], které opakoval, "že je zabije, že to pro maminku neskončí dobře a že si je najde", dcera se s výhrůzkami následně svěřovala své matce, některé výhrůžky sama poškozená z dceřina telefonu slyšela, přičemž tímto jednáním vzbudil v poškozené K [redacted] S [redacted] důvodné obavy o její zdraví a život, případně o zdraví a život její dcery N [redacted] S [redacted] a dalších rodinných příslušníků,

tedy jinému vyhrožoval usmrcením takovým způsobem, že to mohlo vzbudit důvodnou obavu, a čin spáchal vůči dítěti,

4) dne 18. září 2017 v 15:00 hodin na pozemní komunikaci v Praze 4, na ulici Vídeňské, řídil osobní motorové vozidlo tovární zn. Opel Vectra, RZ : [redacted], přestože před jízdou požil takové množství alkoholických nápojů, že v době řízení vozidla činila hladina alkoholu v jeho krvi minimálně 1,22 g/kg,

tedy vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku,

čímž spáchal

v bodě 1) zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odstavec 1, 2 písmeno d) trestního zákoníku,

v bodě 2) zločin vydírání podle § 175 odstavec 1, 2 písmeno c) trestního zákoníku,

v bodě 1), 3) pokračující přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odstavec 1, 2 písmeno b) trestního zákoníku,

v bodě 4) přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odstavec 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 175 odstavec 2 a § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **36 (třicet šesti) měsíců**.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Martina Příbylová

Podle § 84 a § 85 odstavec 1 trestního zákoníku se mu výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **5 (pěti) let** s tím, že se nad ním současně vyslovuje **dohled**.

Podle § 85 odstavec 2 trestního zákoníku za užití § 48 odstavec 4 trestního zákoníku se mu ukládají přiměřená omezení a povinnosti směřující k tomu, aby vedl řádný život, a to, aby ve zkušební době absolvoval poradenské či psychotherapeutické konzultace zaměřené na partnerskou komunikaci a výchovu nezletilých dětí, aby se zdržel jakéhokoli osobního, telefonického, písemného, elektronického nebo jiného kontaktování a obtěžování poškozené K[REDAKCE] S[REDAKCE], a to nad rámec obstarávání legitimních a neodkladných záležitostí týkajících se výchovy a výživy nezletilé dcery N[REDAKCE] S[REDAKCE] a společného majetku, a aby se zdržel požívání alkoholických nápojů.

Podle § 73 odstavec 1, 3 trestního zákoníku se mu ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu **12 (dvanácti) měsíců**.

Podle § 229 odstavec 1 trestního řádu se poškozená Ing. K[REDAKCE] S[REDAKCE] odkazuje s nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy na občanskoprávní řízení.

Odůvodnění :

1. Soud vzal po provedeném hlavním líčení za prokázaný výše uvedený skutkový děj.
2. Obžalovaný R[REDAKCE] S[REDAKCE] u hlavního líčení nevypovídal (pouze se vyjádřil k výpovědi poškozené, se kterou byl seznámen) v přípravném řízení uvedl, že to, co je mu kladeno za vinu, je zčásti výmysl jeho manželky, připustil, že se spolu s poškozenou hádali, avšak zabitím jí nevyhrožoval, stejně tak jí nevyhrožoval odebráním dcery. Sex po poškozené sice chtěl, ale násilím ji k němu nenutil. V srpnu 2017 navíc pojal podezření, že je mu poškozená nevěrná, například si tykala si vedoucím v zaměstnání nebo zjistil, že byla namísto zaměstnání na koupališti, z tohoto důvodu se také hádali. Před svědkem M[REDAKCE] D[REDAKCE] rozhodně neuváděl, že chce manželce fyzicky ublížit, ostatně oba (tedy i svědek) byli v době jejich rozhovoru pod vlivem alkoholu. Ke skutkům pod body 2), 3) uvedl, že není pravdou, že by dceři vyhrožoval zabitím nebo likvidací rodiny, k ničemu ji nenutil, dceru má rád. V případě skutku pod bodem 4) uvedl, že vozidlo řídil, i když pil alkohol, což bylo to z toho důvodu, že v tu dobu byl hodně ve stresu, když nemohl najít dceru. Hledal ji proto po školách v Praze, nevěděl, kam dcera chodí. Zcela náhodně tehdy spatřil na kruhovém objezdu služební vozidlo manželky.
3. Poškozená Ing. K[REDAKCE] S[REDAKCE], manželka obžalovaného, v procesním postavení svědka v přípravném řízení a u hlavního líčení velmi podrobně popsala průběh soužití s obžalovaným a způsob, jakým jí měl tento slovně urážet hrubými vulgárními výrazy, když spolu žili ve společné domácnosti v [REDAKCE]. Uvedla, že manželství uzavřela s obviněným poprvé již v roce 1996, avšak po dvou nebo třech letech se spolu rozvedli, neboť jim vztah nevycházel. Obžalovaný si totiž dělal, co chtěl, a ona nic nesměla. Asi po roce a půl se však k obžalovanému vrátila a znovu s ním uzavřela manželství, později se jim narodila dcera N[REDAKCE]. Problémy začaly, když se přestěhovali do [REDAKCE], obžalovaný byl od 1.2. 2016 evidovaný na úřadu práce, nikde nepracoval a byl pořád doma, v tu dobu začal ve větší míře požívat alkoholické nápoje. Pak ji začal slovně urážet, například jí říkal, že „je úplně vypatlaná, že je slepice, debil“, také jí opakovaně vyhrožoval zabitím (například, pokud by bez něho odjela na dovolenou). Požadoval po ní bezohledným způsobem sex, například v ranních hodinách, ačkoliv ona musela vstávat do zaměstnání, a to i tehdy, kdy u nich v pokoji spala jejich dcera. Nesměly jí také navštěvovat její kamarádky. Pouštěl hlasitou rockovou hudbu nebo jí neustále něco vyprávěl a ona pak byla nevyspalá. Neustále ji podezíral z nevěry, uváděl, že je neschopná, že doma nic nedělá, že sedí na „zadku“. Zakazoval jí dokonce navštěvovat intervenční centrum, kam docházela právě z důvodu výše popsaných problémů v soužití s obžalovaným. Na podzim 2016 došlo k incidentu, kdy ji po předchozí hádce chytil za zápěstí, tahal po zemi a snažil se ji stáhnout ze schodů, tehdy již musela

vyrozumět policii. Také kontroloval její pohyb, přičemž toto jeho jednání ji ponižovalo, trpěla nespavostí, nechutí k jídlu, necítila se v bezpečí, také výrazně zhubla. Když byly na společné dovolené v Paříži, nesměla nikomu volat, také jí vymazal „pánské“ kontakty v telefonu. Po návratu z dovolené proto zůstala raději u své sestry, on jí však stále vyhrožoval zabitím, slyšela to v telefonu, když mluvila s dcerou (tato v té době byla u obžalovaného v [REDAKCE]). Potom se stalo, že za ní do Příbrami přivezl dceru, která jí řekla, že se má vrátit domů, tato jí po vykázání obžalovaného dokonce prozradila, že obžalovaný měl tehdy v autě nůž a vyhrožoval jí, že pokud se poškozená k němu nevrátí, tak je všechny zabije. Ona z jeho výhrůžek zabitím měla v té době rozhodně strach. Dne 25.8.2017 proto již na obžalovaného podala trestní oznámení a on byl vykázán ze společného bydliště. Potom však začal telefonovat dceři a požadovat po ní, aby se k němu obě dvě vrátily, jinak, že si ji najde a zabije ji, že vše špatně skončí. N[REDAKCE] také řekl, že chtěl zabít svého kamaráda M[REDAKCE] D[REDAKCE] za to, že na něho zavolal policii, ale pak si uvědomil, že chce vlastně zabít poškozenou. Když přespávala s dcerou v [REDAKCE], tak si všimla, že kolem krouží jeho auto, matka obžalovaného se o ně také bála, říkala jí, že obžalovaný potřebuje vězení nebo léčení.

4. Poškozená nezletilá N[REDAKCE] S[REDAKCE], dcera obžalovaného a poškozené, jejíž výpověď byla u hlavního líčení přečtena dle § 102 odstavec 2 trestního řádu, se v přípravném řízení vyjádřila k průběhu soužití obžalovaného a poškozené v posledním období. Uvedla, že byla přítomna tomu, jak otec matku fyzicky napadl, tahal ji doma po schodech (incident, který se odehrál dne v říjnu 2016). Dále uvedla, že když ji otec v jednom případě vezl do [REDAKCE] za matkou, začal jí vozidlem uvádět, že matku zabije, současně po ní požadovat, aby matku přesvědčila, aby s ním soužití obnovila, jinak je všechny pobodá, přičemž ve vozidle měl s sebou kuchyňský nůž. Doslova řekl, že je všechny pobodá, jestli se i ona sama nevrátí do auta. V tu dobu věřila, že by to mohl udělat s ohledem na jeho chování k matce v poslední době.
5. Nezletilý J[REDAKCE] Č[REDAKCE], synovec obžalovaného, v přípravném řízení uvedl, že byl na prázdninách s jeho rodinou ve Francii, obžalovaný tehdy našel v telefonu poškozené nějakou zprávu, potom pořádku pil pivo, zlobil se a vulgárně nadával, také říkal, že by ji zabil, že se chce pomstít. Poškozená po návratu z Francie bydlela raději u nich, neboť se obžalovaného bála.
6. Svědkyně B[REDAKCE] Č[REDAKCE], sestra poškozené, u hlavního líčení uvedla, že od poškozené věděla, že obžalovaný trpěl chorobnou žárlivostí, poškozenou neustále kontroloval. Zakazoval jí například chodit do zaměstnání, svědkyně jí proto nabízela, aby u nich po nějakou dobu bydlela. Po nezletilé dceři měl požadovat, aby přemluvila matku k obnovení soužití. Jednou v období, kdy již poškozená u nich pobývala, obžalovaný k nim přivezl dceru N[REDAKCE] s tím, aby se k nim poškozená vrátila, nezletilá jim vyřizovala, že pokud se poškozená nevrátí, tak ji obžalovaný zabije. N[REDAKCE] jí také říkala detaily o intimním životě poškozené a obžalovaného, nezletilou toto chování obžalovaného v noci budilo.
7. Svědkyně M[REDAKCE] R[REDAKCE], matka poškozené K[REDAKCE] S[REDAKCE], u hlavního líčení uvedla, že dcera si jí stěžovala na chování obžalovaného, například ji nechtěl pustit do zaměstnání. Byl často bez práce, požíval alkohol. Podle jejího názoru z něho dcera měla rozhodně strach. Vnučka říkala svědkyni o tom, že obžalovaný často po poškozené vyžadoval sex.
8. Svědek M[REDAKCE] D[REDAKCE], známý obžalovaného, v přípravném řízení uvedl, že když byl u obžalovaného na návštěvě, tento před ním uváděl, že poškozenou zabije. Vyndal tehdy dva nebo tři šroubováky a položil je na stůl, a řekl, že manželce ublíží a ukázal právě na šroubováky. Svědek tehdy dostal strach, že by obžalovaný mohl své výhrůžky splnit, proto o jednání obžalovaného sám učinil oznámení na policii. U hlavního líčení svědek popřel, že by k takovému výhrůžnému jednání obžalovaného tehdy došlo, pokud volal policii, bylo to z toho důvodu, že obžalovaný rozbíjel věci a mával sekýrou. Svědek dále uvedl, že často navštěvoval obžalovaného, pomáhal mu se stavebními pracemi, společně pili alkohol (obvykle každý vypil

sedm piv). Nestalo se, že by obžalovaný něco vytýkal poškozené, naopak ona kontrolovala, co obžalovaný doma udělal. Před svědkem se žádný konflikt obžalovaného s poškozenou neodehrál.

9. Svědkyně H. J. uvedla, že zná obžalovaného a poškozenou z [redacted], kde také bydlí. Ví o tom, že to byla poškozená, která převážně finančně zajišťovala celou rodinu. Ve dvou případech byla při návštěvě přítomna tomu, jak obžalovaný poškozenou urážel, když byl opilý, choval se vulgárně. Dále v jednom případě poškozená s dcerou přespala u ní v bytě, neboť se obávala jít domů z důvodu, že obžalovaný se měl nacházet pod vlivem alkoholu.
10. Svědkyně I. H., matka obžalovaného, kterou soud u hlavního líčení vyslechl na návrh obhajoby, uvedla, že poslední dva roky o soužití obžalovaného a poškozené přehled neměla, protože se odstěhovala do Prahy a jejich kontakt byl sporadický. Jejich soužití v pořádku nebylo, avšak ona žádné hádky neviděla, nikdo si jí nestěžoval, ani vnučka jí nic neříkala. Obžalovaný po návratu z Francie i ukazoval SMS, kdy mu kolegyně poškozené poslala fotku nějakého muže. Svědkyně obžalovaného ve vazbě navštěvuje, vnučka tam s ní byla třikrát, protože má školu, takže není jednoduché se uvolnit, sama projevila o návštěvy otce zájem. O situaci, kdy nezletilá jela s otcem vozidlem za matkou, svědkyni vnučka nic nevyprávěla.
11. K posouzení osobnosti poškozené byl vypracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie. Znalec PhDr. Štěpán Vymětal, Ph.D., v závěrech posudku a u hlavního líčení uvedl, že poškozená má vysoký intelekt, její osobnost je v normě, nebyly u ní zjištěny sklony ke konfabulacím, schopnosti správně vnímat prožité a toto reprodukovat jsou plně zachovány. Objevilo se u ní velké množství posttraumatických stresových známek (přetrvávají strach, obavy, vtravé nepříjemné vzpomínky, deprese, emoční odcizení, poruchy spánku, poruchy příjmu potravy, sexuální potíže, pocity studu a bezmoci, nejistota), z psychologického hlediska byla psychosociální kvalita jejího života snížena. Přestože má posuzovaná vyšší intelekt a navíc jedno manželství s obžalovaným již dříve absolvovala, přičemž problémy v soužití problémy trvaly poměrně dlouhodobě, dlouho vzniklou situaci neřešila, což je u týraných osob poměrně běžné. Takto naučená bezmoc totiž vede k tomu, že se oběť účinně nebrání a není schopna vystoupit z bludného kruhu interakcí.
12. V přípravném řízení byl na obžalovaného vypracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, který byl za souhlasu obžalovaného a státního zástupce u hlavního líčení přečten. Znalec MUDr. Petr Navrátil v posudku dospěl k závěru, že obžalovaný netrpěl ani netrpí duševní poruchou ve vlastním slova smyslu. V posuzované době byly jeho schopnosti rozpoznávací a ovládací zcela zachovány. Intelektové schopnosti obžalovaného jsou v pásmu podprůměru, nejedná se však o forenzně podstatnou mentální retardaci. **Posuzované jednání bylo afektogenně podmíněné (motiv žárlivosti, frustrace), na úrovni realizace tohoto jednání jsou prokazatelné některé mechanismy zkratkové, kdy k dosažení jistého cíle jsou bez dostatečného uvážení následků pod emočním tlakem zvoleny nepřiměřené prostředky.** Obžalovaný není závislý na alkoholu či jiné návykové látce, jeho pobyt na svobodě není z psychiatrického hlediska nebezpečný pro společnost. Obžalovaný je schopen samostatné abstinence, proto znalec nenavrhuje uložení léčebného opatření (léčení).
13. Z usnesení Okresního soudu v Kladně, č.j. 13 Nc 1201/2017- 5 ze dne 29.8.2017, bylo zjištěno, že bylo nařízeno předběžné opatření, kterým byla obžalovanému po dobu jednoho měsíce od uplynutí lhůty určené Policií České republiky při vykázání odpůrce ze společného obydlí na adrese [redacted], dne 25. 8. 2017, pod sp. zn. KRPS - 268359-4/ČJ-2017-010311, tedy do 6. 10. 2017, nedojde-li k návrhu na prodloužení, uložena povinnost zdržet se vstupu do sportovního areálu Strahov, Zátokova 100/2, Praha 6 a okolí v rozsahu 100 m, zdržet se vstupu do rodinného domu na adrese [redacted] a okolí v rozsahu 100 m, zdržet se setkávání s navrhovatelkou (poškozenou) a navazování kontaktů s ní a zdržet se sledování a pronásledování navrhovatelky jakýmkoliv způsobem.

14. Z rozsudku Okresního soudu v Kladně, č. j. 21 C 45/2017 – 17, ze dne 23.1.2018 soud zjistil, že jím bylo nepravomocně rozhodnuto tak, že se manželství Ing. K [REDACTED] S [REDACTED] a R [REDACTED] S [REDACTED] rozvádí.
15. Z rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 18.10.2017, č.j. 16 Nc 3721/2017 - 88, soud zjistil, že nezletilá N [REDACTED] S [REDACTED] byla svěřena pro dobu před a po rozvodu manželství rodičů do péče matky, otcí se výživné nestanovilo a nad výchovou nezletilé se stanovil dohled. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí soud mimo jiné zjistil, že bylo provedeno psychologické vyšetření nezletilé psycholožkou PhDr. Věrou Urbářovou dne 11. 9. 2017, přičemž bylo zjištěno, že s nezletilou byl proveden pohovor a dále techniky: figurální kresba, test rodinných vztahů, projektivní technika, semantický dotazník. Nezletilá přes počáteční strach zůstat bez matky absolvovala vyšetření samostatně, tedy bez přítomnosti matky, projevovala se u ní nervozita, psychická nejistota, úzkostnost. Psycholožka zjistila pozitivní preferenční vazbu nezletilé k matce, k otcí má nezletilá aktuálně záporný vztah. Nezletilá velmi negativně a kriticky vnímá konfliktní situaci v rodině, odmítá agresi otce vůči matce a psychicky velmi intenzivně prožívá výhrůžky otce namířené proti matce. Z uvedených důvodů a k zajištění psychické stability nezletilé bylo doporučeno svření nezletilé do péče matky, kontakt nezletilé s otcem pouze pod dohledem odborníka a zajištění individuální terapie pro nezletilou. Soud dále konstatoval, že rodinné prostředí v minulosti neskýtalo záruku řádné výchovy pro nezletilou, která byla přítomna domácímú násilí, kterého se dopouštěl otec na matce, matka situaci velmi dlouho trpěla, nebrala dostatečně v potaz ani zájmy nezletilé, kdy dítě má vyrůstat v bezpečném prostředí a ne v prostředí, kde přebírá vzory násilného a dehonestujícího chování od jednoho z rodičů, případně roli oběti od druhého rodiče. Spolupráci s centrem Locika, matka zahájila až na urgenci soudu. Protože hrozí, že situace by se v budoucnu opakovala, otec neprojevil ani nejmenší náhled na situaci, nezletilá potřebuje odborné poradenství, má soud za to, že je na místě, aby nad výchovou nezletilé byl nařízen dohled.
16. Ze zprávy Intervenčního centra pro osoby ohrožené domácím násilím v Kladně soud zjistil, že poškozená byla v evidenci tohoto centra nejprve od 24.10.2016, kdy byla kontaktována na základě doručení úředního záznamu o incidentu se znaky domácího násilí. Poškozená byla pod psychickým tlakem, kdy ji manžel měl napadat verbálně i fyzicky, vyhrožovat jejím zabitím i zabitím dcery. Dne 13.2.2017 náhle ukončila spolupráci, která byla obnovena až po vykázání manžela ze společně obývané domácnosti, ke kterému došlo dne 26.8.2017.
17. Z lékařských zpráv předložených zmocněncem poškozené u hlavního líčení soud zjistil, že tato je v péči Psychiatrické ambulance Národního ústavu duševního zdraví v Klecanech od září 2017 do současné doby, přičemž užívá s ohledem přetrvávající obtíže nadále psychofarmaka(neurol, tritico).
18. V souvislosti se zadržením obžalovaného dne 26.8.2017 byla provedena u tohoto dechová zkouška, kterou byla zjištěna hladina alkoholu 1,57 g/kg.
19. Z protokolu o lékařském vyšetření ke zkoušce na alkohol v krvi, které bylo provedeno dne 18.9.2019 po dalším zadržení obžalovaného bylo zjištěno, že v jeho krvi dne 18.9. 2017 v 19:00 hodin byla naměřena hladina alkoholu 1,22 g/kg. Tento důkaz má význam zejména ohledně skutku popsaného pod bodem 4) výrokové části tohoto rozsudku.
20. Pokud jde o hodnocení provedených důkazů, soud nezjistil žádné skutečnosti, které by ho vedly k tomu, že by výpověď poškozené K [REDACTED] S [REDACTED] hodnotil jako nevěrohodnou, pokud nebyl zjištěn žádný konkrétní důvod, který případně mohl vést poškozenou ke křivému obvinění obžalovaného. Byť je obžalovaný v této věci stíhán zejména pro jednání, kterého se měl dopouštět v průběhu jeho manželského soužití s poškozenou, přičemž další ve věci vyslechnutí svědci neměli každodenní poznatky o jeho průběhu, neboť nebyli s obžalovaným a jeho rodinou v pravidelném kontaktu, přesto uvedli, že soužití nebylo rozhodně v pořádku s ohledem na stesky poškozené a jejich vlastní zkušenosti s obžalovaným. Soud nikterak nepochybuje o tom, že

negativní dopad na soužití obžalovaného a poškozené a na chování obžalovaného mělo nadměrné užívání alkoholu obžalovaným, v důsledku kterého se potom dopouštěl nevhodných projevů chování vůči poškozené, která tato rozhodně vnímala jako příkoří (urážky, naschvály, nerespektování jejích potřeb, vyhrožování). Zde je třeba také připomenout výše uvedené závěry znalce psychiatra, že obžalovaný k dosažení jistého cíle bez dostatečného uvážení následků pod emočním tlakem volí nepřiměřené prostředky. Poškozená přitom dlouhodobě věc neřešila nikterak radikálně (důvody tohoto chování vyhodnotil a popsal ve svém posudku znalec), a teprve tehdy, když bylo chování obžalovaného již naprosto neúnosné, podala na něho trestní oznámení. Ani tato skutečnost však nevedla k nápravě chování obžalovaného, který i nadále vyhrožoval poškozené, veden snahou, aby se tato k němu vrátila. Zde je nutno poukázat na to, že i svědek M. D., jinak blízký známý obžalovaného, byl přítomen takovému jednání obžalovaného, kterého ho vedlo k tomu, že ho oznámil na policii, neboť považoval výhrůžky obžalovaného za vážně míněné (byť toto svědek následně u hlavního líčení popřel). Poškozená navíc zmínila i to, že z chování obžalovaného v tomto období měla obavy dokonce i jeho matka. Soud proto v případě jednotlivých zažalovaných skutků, které se týkaly protiprávního jednání obžalovaného svěřujícího proti poškozené a nezletilé dceři obžalovaného, vycházel z výpovědi těchto osob a převzal proto z obžaloby většinu popsaného skutkového děje, jak bude dále u jednotlivých skutků blíže rozvedeno.

21. V případě skutku popsaného pod bodem 1) bylo obžalovanému kladeno za vinu, že se dopouštěl tzv. domácího násilí proti poškozené – své manželce. Soud právě na základě její výpovědi vzal za prokázané, že se obžalovaný choval dlouhodobě vůči poškozené způsobem, který tato podrobně popsala ve své výpovědi, kdy ji po dobu delší dvou roků zejména psychicky týral v době, kdy s ní žil ve společné domácnosti, zejména tak, že ji soustavně slovně urážel vulgárními výrazy, nevhodným způsobem se domáhal sexu, aniž by zohlednil její zájem a potřeby, odmítal se podílet na finančním zabezpečení chodu domácnosti, kontroloval pohyb poškozené a také ji opakovaně vyhrožoval zabitím. Jak je výše uvedeno, soud nedospěl k závěru, že by poškozená o těchto aktivitách obžalovaného vypovídala nepravdivě, ostatně její výpověď potvrdila i nezletilá dcera obžalovaného a poškozené, ostatní svědci se vyjadřovali spíše ke skutečnostem, které jim popsaly právě poškozená či nezletilá. Poškozená vysvětlila také logicky svůj postup, pokud trestní oznámení učinila až tehdy, když se agresivita obžalovaného začala stupňovat tak, že jediným řešením bylo právě oznámení věci policii. Soud také učinil poznatky o nadměrném a soustavném užívání alkoholu obžalovaným (například výsledky dechové zkoušky a lékařského vyšetření, údaje svědka M. D. i nezletilé dcery obžalovaného), což opět svědčí o pravdivosti výpovědi poškozené. Přestože soud získal poznatek pouze o jediném fyzickém násilném jednání obžalovaného (událost z října 2016), další projevy chování obžalovaného rozhodně měly povahu domácího „psychického teroru“. Obhajoba v případě uvedeného skutku vyslovila závěr, že chování obžalovaného jako manžela nelze hodnotit kladně, avšak s ohledem na jeho konkrétní intenzitu se nejednalo o jednání, kterým by byla naplněna skutková podstata trestného činu dle § 199 trestního zákoníku s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu spisové značky 4 Tdo 1448/2012 s tím, že v uvedené věci se jednalo dokonce o intenzivnější jednání obviněného ve formě fyzického násilí, přesto nešlo o jednání trestné. Podle tohoto rozhodnutí při právní kvalifikaci přečinu týrání soby žijící ve společném obydlí podle § 199 odstavec 1 trestního zákoníku je třeba v konkrétním případě posoudit, zda jednání pachatele nabylo v celkovém kontextu takové míry intenzity, která již odpovídá znaku týrání ve smyslu citovaného přečinu. Zde je však nutno uvést, že v daném případě se jednalo o značně odlišný případ soužití partnerů, kdy bylo Nejvyšším soudem například konstatováno, že soužití obviněného s poškozenou prvním zásadním negativním momentem účast poškozené na diskotéce a následné objevení zde pořízených fotografií, kdy obviněný po jejich nalezení poškozenou urážel, hrozil jí střelnou zbraní a vyhazoval ji z domu, přičemž na předmětných fotografiích byla zachycena poškozená zjevně ovlivněná alkoholem, tančící na diskotéce se svou kamarádkou a dvěma muži, kdy se na jedné fotografii líbá s mužem, na další klečí u jeho nohou a její jazyk se nachází v těsné blízkosti u jeho

rozepnutého poklopce a poté se do půli těla vysvěcení objímají v posteli na hotelovém pokoji, přičemž z obsahu těchto fotografií je zřejmé, že poškozená si musela být vědoma, že jsou způsobilé vyvolat u obviněného vcelku pochopitelné žárlivé reakce. Tato poškozená navíc v podstatné části rozhodného období žalovaného skutku v sms zprávách zasílaných v četné frekvenci obviněného láskyplně oslovovala, obviněný nikterak nebránil poškozené v jejích volnočasových aktivitách, dále poškozené měsíčně přispíval částkou nejméně ve výši 10 000 Kč a poškozená nikterak finančně nestrádala. v dané věci nebylo možno tvrdit, že by byla poškozená na obviněném finančně závislá a že by mezi nimi existoval asymetrický vztah, kdy sebedůvěra poškozené byla takovým způsobem narušena až ochromena, že by nebyla schopna o ničem sama rozhodovat a byla zcela podrobena vůli obviněného. S ohledem na uvedené skutečnosti vyslovil potom Nejvyšší soud závěr, že byt' se v daném případě jednání obviněného vymykalo běžným a standardním vzorcům manželského soužití, a tento se vůči poškozené dopouštěl neadekvátních ataků, občas i za použití násilí menší intenzity, nenabýlo jeho celkové jednání vůči poškozené takové míry, intenzity a komplexní povahy, a zároveň nemělo na poškozenou takový dopad, aby jej bylo možno právně kvalifikovat jako týrání ve smyslu § 199 odstavec 1 trestního zákoníku. Jde tedy o naprosto odlišnou situaci zejména s ohledem na osobu a chování poškozené, než v případě K. S. v této trestní věci. Týráním dle § 199 trestního zákoníku se rozumí takové zlé nakládání s osobou žijící ve společném obydlí, které se vyznačuje vyšším způsobem hrubosti a bezcitnosti s určitou trvalostí a které tato osoba pocítuje jako těžké příkoří. Nemusí se jednat o jednání soustavné nebo delší dobu trvající, taktéž se nevyžaduje, aby u této osoby vznikly případně následky na zdraví, zásadní je to, zda týraná osoba takového jednání vnímá jako těžké příkoří. S ohledem na popsané situace v soužití obžalovaného a poškozené a i s přihlédnutím k uvedeným objektivním závěrům znaleckého posudku lze rozhodně vyslovit závěr, že poškozená se nacházela v takovém psychickém rozpoložení vyvolaném právě a jedině jednáním obžalovaného, které svědčí o tom, že nakládání obžalovaného s poškozenou je nutno vyhodnotit jako natolik necitlivé nakládání s osobou žijící ve společném obydlí, že se jedná o jednání protiprávní. Zde je nutno zmínit i další rozhodnutí Nejvyššího soudu, která se v minulosti případy domácí násilí zabývala. Jde například o rozhodnutí spisové značky 7 Tdo 1294/2015, podle kterého pokud poškozená osoba byla vystavena hrubému verbálnímu násilí ze strany pachatele po dobu několika měsíců (přesahující dobu 6 měsíců), které bylo doplněno jen občasným fyzickým násilím vůči ní, je již zpravidla naplněn znak „po delší dobu“ obsažený v ustanovení § 199 odstavec 2 písmeno d) trestního zákoníku. I případy hrubého verbálního násilí trvající po dobu nejméně 6 měsíců zpravidla totiž vykazují potřebnou míru intenzity, která současně odůvodňuje naplnění uvedeného znaku. Smyslem ustanovení § 199 trestního zákoníku je posílení ochrany osob ohrožených fenoménem tzv. domácího násilí, tj. násilí páchaného mezi osobami blízkými ve smyslu jejich vzájemného vztahu, přičemž vzájemné role těchto osob jsou v rámci násilného vztahu neměnné (jeden z aktérů je stále osobou ohroženou a druhý osobou násilnou). Současně jde o násilí opakované, dlouhodobé, nikoli o jednorázovou eskalaci konfliktní situace. **Týrání nemusí mít nutně jen povahu fyzického násilí, ale může spočívat i v působení psychických útrap** (spisová značka 7 Tdo 417/2016). Z hlediska trestnosti jednání pachatele ve smyslu § 199 odstavec 2 písmeno d) trestního zákoníku se musí jednat o dobu řádově v měsících, neboť již vlastní týrání je zlé nakládání, které se vyznačuje určitým trváním. Čím méně intenzivní budou konkrétní projevy chování pachatele naplňující znaky týrání, tím delší dobu bude muset takové zlé nakládání trvat, aby se mohlo jednat o naplnění okolnosti "páchání činu po delší dobu", jež podmiňuje použití vyšší trestní sazby. Pro posouzení otázky, zda pachatel trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí pokračoval v páchání takového činu po delší dobu, je určující nejen celková doba týrání, ale přihlédnout je třeba též ke konkrétnímu způsobu provedení činu, intenzitě týrání, jeho četnosti apod. V závislosti na konkrétních okolnostech případu tak není vyloučeno, aby i doba několika málo měsíců naplnila tento zákonný znak (spisová značka 7 Tdo 1139/2015). Motiv trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 trestního zákoníku spočívající ve snaze pachatele zcela kontrolovat život

poškozené osoby je v rozporu s principem rovnoprávnosti manželů ve smyslu § 18 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění pozdějších předpisů. Takové jednání pachatele se může projevovat kombinací psychického a fyzického týrání. Intenzitu a míru, s níž jednání pachatele zasahuje do osobní sféry poškozené osoby, nelze zpětně bagatelizovat tím, že poškozená navenek vůči třetím osobám neprojevovala žádnou nespokojenost se svým manželstvím. Pro týrání, ke kterému dochází v rodině, zejména pak mezi manžely, **je totiž typické, že ten, kdo je vystaven týrání, se ho nejprve snaží skrývat a tajit a že proto navenek vystupuje tak, aby týrání nebylo z pohledu třetích osob rozeznatelné** (spisová značka 7 Tdo 725/2012). U trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odstavec 1, 2 písmeno d) trestního zákoníku, není znakem objektivní stránky tohoto trestného činu způsobení (tělesné či duševní) újmy na zdraví, proto námitka absence takovéto újmy nemůže být právně relevantně uplatněna. **Verbální útoky, které spočívají v hrubých a velmi vulgárních nadávkách a urážkách poškozené osoby, a to i na veřejnosti v přítomnosti dalších osob, vyznačující se bezcitností a surovostí, lze označit za týrání ve smyslu trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 trestního zákoníku** (spisová značka 3 Tdo 963/2011-32). Soud tedy vyslovil závěr, že poškozenou popsané projevy chování obžalovaného vůči ní nepochybně naplňovaly zákonné znaky kvalifikované skutkové podstaty zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odstavec 1, 2 písmeno d) trestního zákoníku, neboť obžalovaný týral osobu blízkou, žijící s ním ve společné domácnosti (konkrétně svoji manželku) a páchal takový čin delší dobu a současně i zákonné znaky přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odstavec 1 trestního zákoníku, pokud poškozené neustále vyhrožoval usmrcením takovým způsobem, že to mohlo vzbudit důvodnou obavu. Obhajoba vyslovila názor, že neustále opakované výhrůžky poškozeného po déletrvající dobu těžko mohly vyvolat takovouto důvodnou obavu, avšak s ohledem na zkušenosti, která poškozená s obžalovaným měla a také s ohledem na to, že obžalovaný takto jednal nepochybně pod vlivem požitého alkoholu, nelze tyto slovní projevy obžalovaného brát na lehkou váhu, ostatně je třeba znovu zopakovat to, že i osoby, kterým výhrůžky určeny nebyly, tedy svědek M. [REDAKCE] D. [REDAKCE] a matka obžalovaného (dle výpovědi poškozené) měly z dalších chování obžalovaného vážné obavy (svědek M. [REDAKCE] D. [REDAKCE] věc z tohoto důvodu dokonce oznámil na policii!). Pokud byla poškozená předvolána k hlavnímu líčení, požádala soud o provedení opatření, aby se znovu s obžalovaným osobně nesetkala, byť byl obžalovaný k soudu eskortován a v jednací síni střežen vězeňskou službou, což nepochybně svědčí o tom, jak na její psychiku soustavné vyhrožování obžalovaného negativně zapůsobilo. Zbývá ještě uvést, trestný čin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 trestního zákoníku není trestným činem pokračujícím, nýbrž trvajícím, pro který je typické jeho souvislé páčání nerozpadající se do dílčích útoků, tedy jednání, kterým pachatel vyvolá protiprávní stav, jež následně udržuje. Znak trvání se vyznačuje plynulostí navozeného protiprávního stavu, který existuje nepřetržitě až do jeho ukončení, přičemž zákonodárce při vymezení trvajícího trestného činu spatřuje škodlivost činu právě v tom, že pachatel udržuje protiprávní stav a postihováno je toto udržování protiprávního stavu, přičemž míra škodlivosti takového činu pro společnost se postupem doby buď nemění, anebo se zvětšuje tím více, čím déle čin trvá. Individuálním objektem trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 trestního zákoníku je zájem na ochraně osob, u nichž je dána specifická forma vzájemné závislosti vyplývající ze skutečnosti, že tyto osoby obývají společné obydlí, a proto jsou mezi nimi vytvořeny zvláštní vztahy vyplývající ze společného bydliště a zpravidla též mají ztíženou možnost toto společné obydlí opustit.

22. V bodě 2) výrokové části rozsudku měl dle názoru obžaloby obžalovaný svým jednáním naplnit zákonné znaky zločinu vydírání podle § 175 odstavec 1, 2 písmeno c) trestního zákoníku, když jiného pohrůžkou násilí nutil, aby něco konal a spáchal takový čin se zbraní, neboť pod pohrůžkou užití násilí (pobodáním nožem) rodinných příslušník nutil svoji dceru, nezletilou N. [REDAKCE] S. [REDAKCE], aby něco konala, konkrétně, aby svoji matku, tedy poškozenou K. [REDAKCE] S. [REDAKCE], přesvědčila k obnovení soužití s obžalovaným a k jejímu návratu do místa jejich

bydliště, přičemž ke zdůraznění této pohrůžky měl ve vozidle dokonce kuchyňský nůž. Soud v případě tohoto skutku vycházel z výpovědi nezletilé, která popsala chování obžalovaného, které bylo vedeno jeho snahou dosáhnout toho, aby se poškozená, tedy její matka, se k němu vrátila zpět. Obhajoba při hodnocení tohoto skutku poukazovala na to, že nezletilá sama měla zájem na tom, aby se poškozená vrátila domů, tudíž obžalovaný neměl důvod dopustit se vyděračského jednání, navíc nebylo prokázáno, že by měl ve vozidle nůž za účelem zdůraznění takového svého požadavku. Podle § 118 trestního zákoníku je trestný čin spáchán se zbraní tehdy, jestliže pachatel užije zbraně k útoku, k překonání nebo zamezení odporu anebo jestliže jej k tomuto účelu u sebe má. Zbraní se rozumí cokoli, čímž je možno učinit útok proti tělu důraznější. Podle soudní praxe trestný čin je spáchán se zbraní i tehdy, jestliže poškozený sice nevěděl, že pachatel má u sebe konkrétní zbraň, ale z jeho chování a celkového postoje dal poškozenému najevo, že je ozbrojen. Pokud tedy obžalovaný mluvil o pobodání dalších osob a zároveň měl ve voze nůž, který tam běžně nevozil, lze to vysvětlit právě tím, že nůž měl jako zbraň zesílit účinek výhrůžky obžalovaného směřující k donucení poškozené, aby se k němu vrátila v době, kdy se již právě z obav z obžalovaného zdržovala u svých příbuzných. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu spisové značky 7 Tdo 956/2015 je objektem trestného činu vydírání svobodné rozhodování člověka v nejširším slova smyslu. Objektivní stránka spočívá v tom, že pachatel nutí jiného k tomu, aby něco konal, opominul nebo trpěl, a to násilím, pohrůžkou násilí nebo jiné těžké újmy. Čin je dokonán násilným jednáním nebo pohrůžkou násilí nebo jiné těžké újmy a nevyžaduje se, aby pachatel dosáhl toho, co sledoval. Cíl pachatele musí však být adresován poškozenému, a ten jej musí vnímat. Ke skutkové podstatě trestného činu vydírání stačí i pohrůžka nepřímá, tedy i pohrůžka pronesená třetí osobě, byl-li pachatel přitom veden úmyslem, aby pohrůžka byla dána na vědomí tomu, proti němuž směřovala. Osoba, které je vyhrožováno, nemusí být ani přítomna. Soud se proto naprosto ztotožnil s argumentací obžaloby a použil v případě tohoto skutku stejnou právní kvalifikaci. Společenská škodlivost činu obžalovaného spočívá v porušení zájmu společnosti na ochraně osobní svobody. S ohledem na to, že pohrůžka usmrcením či těžkou újmou na zdraví byla v tomto případě prostředkem vynucení určitého chování, nejednalo se o trestný čin nebezpečného vyhrožování, ale pouze o trestný čin vydírání dle § 175 odstavec 1, 2 písmeno c) trestního zákoníku.

23. V bodě 3) bylo jednání obžalovaného posouzeno obžalobou jako přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odstavec 1, 2 písmeno b) trestního zákoníku a zároveň i jako přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 odstavec 1 písmeno a), b), d) trestního zákoníku s tím, že obžalovaný po delší dobu pronásledoval svou manželku, poškozenou K. S. a současně jí a nezletilé dceři vyhrožoval zabitím a způsobem, že u ní vzbudil důvodnou obavu, že své výhrůžky může uskutečnit. V tomto případě vzal soud za prokázané, že obžalovaný opět adresoval dalším osobám výhrůžky zabitím, když vycházel z výpovědí obou poškozených. I v tomto případě je třeba zmínit judikaturu Nejvyššího soudu týkající se uvedených skutkových podstat. Nikoli každý projev pachatele vůči poškozené osobě, jehož podstatou jsou výhrůžky způsobené negativně působit na její psychiku, je možné hodnotit tak, že jeho obsahem byly naplněny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odstavec 1 trestního zákoníku, neboť vždy je třeba posuzovat, zda pronesené výhrůžky vykazují intenzitu vyžadovanou ustanovením o uvedeném přečinu a zda je z nich možné dovodit, že pachatel tímto způsobem vyhrožoval poškozené osobě usmrcením, těžkou újmou na zdraví nebo jinou těžkou újmou. Přesto se však tohoto přečinu dopustí ten, kdo jinému vyhrožuje usmrcením, těžkou újmou na zdraví nebo jinou těžkou újmou takovým způsobem, že to může vzbudit důvodnou obavu. Důvodnou obavou se zde rozumí obava objektivně způsobitelná vyvolat vyšší stupeň úzkosti nebo jiného tísnivého pocitu ze zla, kterým je na poškozeného působeno, přičemž musí být pečlivě hodnoceno, zda v důsledku konkrétního jednání je vznik důvodné obavy reálný (důvodná obava tedy nemusí vzniknout, reálný musí být její vznik). Při posuzování důvodnosti obav ve smyslu § 353 trestního zákoníku nelze vycházet izolovaně pouze z konkrétních výhrůžek obviněného, nýbrž rovněž s přihlédnutím k poznatkům o minulých

projevech obviněného, které poškození v době výhrůzek měli k dispozici (rozhodnutí spisové značky 3 Tdo 89/2017). Pokud jde o společenskou škodlivost přečinu nebezpečného vyhrožování spáchaného vůči dítěti, přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 trestního zákoníku, který pachatel spáchal vůči dítěti, je třeba zpravidla považovat za společensky škodlivý, dítě totiž vnímá určité projevy lidského chování citlivěji než dospělý člověk a jeho psychika je zranitelnější. Proto pokud pachatel použije vůči poškozenému dítěti takové projevy, které by průměrný dospělý jedinec ještě nemusel vnímat jako vyhrožování ve smyslu citovaného přečinu, je za splnění všech formálních znaků namíste závěr o dostatečné společenské škodlivosti takového činu. Manželka a dcera obžalovaného měly nepochybně dlouhodobé negativní zkušenosti s chováním obžalovaného ovlivněného zejména nadměrným požíváním alkoholu i vyvolaného žárlivostí, kdy nezletilá byla například přítomna fyzickému napadení své matky obžalovaným v říjnu 2016 a sama se setkala již dříve s vyděračským jednáním obžalovaného za užití zbraně popsaným pod bodem 2) výrokové části rozsudku, tudíž rozhodně mohly důvodnou obavu z výhrůzek obžalovaného pociťovat. Společenská škodlivost uvedeného trestného činu spočívá v porušení zákonem chráněného zájmu na ochraně jednotlivce proti závažným výhrůzkám, přičemž soud dospěl k závěrům, že se jednalo o pokračující trestný čin, který navazoval na předchozí vyhrožování adresované manželce obžalovaného, které bylo popsáno v případě skutku uvedeného pod bodem 1) výrokové části tohoto rozsudku.

24. Soud ovšem v případě tohoto skutku nepoužil právní kvalifikaci dle § 354 trestního zákoníku, tedy nebezpečného pronásledování, a to z následujících důvodů. Dle soudní praxe objektivní stránka trestného činu nebezpečného pronásledování zahrnuje dlouhodobé pronásledování jiného prováděné v konkrétních, zákonem taxativně stanovených formách jednání, které jsou způsobilé v jiném vzbudit důvodnou obavu o jeho život nebo zdraví nebo o život a zdraví osob jemu blízkých. Z hlediska vymezení jednání zákon používá pojem dlouhodobého pronásledování, jehož formy taxativně vyjmenovává, přičemž společným jmenovatelem takových společensky škodlivých aktivit je v jejich souhrnu záměr jiného obtěžovat tak intenzivně, že to již ohrožuje jeho psychickou a v některých případech i fyzickou integritu, respektive život. Přitom na počátku nemusí jít o viditelně patologické, asociální chování. Z klinického hlediska jsou pod takzvaný stalking zahrnovány jen takové způsoby pronásledování, které představují opakované, trvající nechtěné navazování kontaktů s obětí za použití násilí nebo jiných srovnatelných praktik (vydírání, útisku apod.), přičemž se zde opakováním rozumí více než 10 pokusů o kontakt, trvajícím obdobím pak minimálně doba 4 týdnů. Dlouhodobostí je u trestného činu nebezpečného pronásledování třeba rozumět přinejmenším několik vynucených kontaktů nebo pokusů o ně, které zároveň musí být způsobilé v poškozeném vyvolat důvodnou obavu. Zpravidla se bude tedy jednat o soustavně, vytrvale, tvrdošijně a systematicky prováděná jednání, vybočující z běžných norem chování, která mohou v některých případech i nebezpečně gradovat. Vysoká frekvence těchto, často co do projevů i nebezpečnosti velmi různorodých forem chování (posílání dárek, otrávení domácího zvířete, sexuálně nepřístojné e-maily, spamové zahlcení elektronické schránky, čekání před domem, „doprovod“ z domova na pracoviště a zpět aj.) je vedena snahou pachatele změnit (popř. i zničit) obvyklý způsob života poškozeného, ohrozit jeho duševní rovnováhu, postupně jej dostat pod svůj bezvýhradní vliv a moc. Proto čím větší je frekvence, ale i různorodost jednotlivých forem pronásledování, tím kratší může být časové období, které podřadíme pod dlouhodobé pronásledování. Pokud takové pronásledování pokračuje delší dobu, je považováno za potenciálně vysoce nebezpečné, neboť se zde zvyšuje pravděpodobnost gradace útoků. Objektem přečinu nebezpečného pronásledování je zájem na ochraně nerušeného mezilidského soužití a s tím souvisejících práv (osobní svoboda, integrita), objektivní stránku představuje jednání spočívající v dlouhodobém pronásledování prováděné taxativně vymezenými formami, které jsou způsobilé v jiném vzbudit důvodnou obavu o jeho život nebo zdraví nebo o život a zdraví osob jemu blízkých. Společným všem těmto formám jednání je záměr jiného obtěžovat tak intenzivně, že to již ohrožuje jeho psychickou a v některých případech i fyzickou integritu. Dlouhodobostí je třeba rozumět přinejmenším několik vynucených

kontaktů nebo pokusů o ně, které zároveň musí být způsobilé v poškozeném vyvolat důvodnou obavu. Ojedinelé nebo náhodné projevy, byť jinak nežádoucího chování, tyto požadavky nesplňují. Zpravidla se bude jednat o soustavně, vytrvale, tvrdošíjně a systematicky prováděná jednání, vybočující z běžných norem chování, které mohou v některých případech i nebezpečně gradovat (rozhodnutí Nejvyššího soudu spisová značka 7 Tdo 1036/2016). S ohledem na velmi krátkodobé vymezení skutku (pouze období 22 dnů) dle názoru soudu nebyl v tomto případě naplněn zákonný znak dlouhodobosti naplněn, v tomto soud musí souhlasit s obhajobou, proto tuto právní kvalifikaci nepoužil a posoudil skutek pouze jako součást pokračujícího přečinu nebezpečného vyhrožování dle § 353 odstavec 1, 2 písmeno b) trestního zákoníku, jak bylo již výše uvedeno. Zde je třeba poukázat i na to, že pokud jde o závažnost přečinů dle § 253 a § 354 trestního zákoníku, je pachatel takovýchto trestných činů ohrožen stejnou sankcí, pokud jde o horní hranice stanoveného trestu odnětí svobody, tudíž tato úprava právní kvalifikace nemění nic na míře škodlivosti činu. Soud zároveň z popisu skutku vypustil tu část obsaženou v písemném vyhotovení obžaloby, kde bylo uvedeno, že si obžalovaný si dokonce připravovat nástroje, aby své ženě, případně dalším osobám ublížil, konkrétně pak měl v kuchyni domu v [REDAKCE] připraveno několik kusů šroubováků, dále se svěřil svému příteli M. [REDAKCE] D. [REDAKCE], že má v autě šroubováky, že by mohl poškozené ublížit, neboť se nejednalo o aktivitu doprovázející již vlastní vyhrožování konkrétním osobám, nejednalo se ani o takový případ, že by svědek M. [REDAKCE] D. [REDAKCE] měl výhrůžky poškozeným vyřídit. K tomuto jednání lze přihlídnout jako k ilustraci tehdejšího negativního rozpoložení nálady obžalovaného, případně jako doklad negativního vlivu alkoholu na chování obžalovaného, nikoliv však jako součást jednání, kterým by byla přímo naplněna skutková podstata trestného činu dle § 353 trestního zákoníku. Dle komentáře k trestnímu zákoníku se nevyžaduje, aby ten, jemuž je vyhrožováno, byl přítomen, stačí, když je výhrůžka adresována poškozenému takovým způsobem, že si je pachatel vědom toho, že se poškozený o ní dozví, například prostřednictvím další osoby, telefonicky, dopisem apod. V případě svědka M. [REDAKCE] D. [REDAKCE] se však nejednalo o osobu, která by se měla s poškozenými (manželkou a dcerou obžalovaného) následně setkat a zprostředkovaně jim sdělit výhrůžku obžalovaného, ale o kamaráda obžalovaného z „mokrých čtvrtí“, tudíž v tomto případně rozhodně nešlo o záměr obžalovaného touto cestou dosáhnout předání výhrůžky osobě, již je adresována, prostřednictvím osoby jiné. Tento postup soud, tedy zúžení popisu skutku pouze na jednání, kterým byly naplněny zákonné znaky uvedené skutkové výměry, také neměl vliv na konkrétní právní kvalifikaci činu ani na míru závažnosti spáchaného přečinu.

25. V případě skutku popsaného pod bodem 4) výrokové části tohoto rozsudku ani obhajoba nezpochybňovala prokázání viny obžalovaného, který řídil motorové vozidlo v době, kdy se nacházel po požití alkoholu v takovém stavu, že nebyl k provozování této činnosti způsobilý, pokud bylo na základě rozboru krevního vzorku objektivně zjištěno, že v krvi obžalovaného dne 18.9. 2017 v 19:00 hodin činila hladina alkoholu 1,22 g/kg. Soudem bylo toto jednání posouzeno jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odstavec 1 trestního zákoníku, neboť obžalovaný řídil osobní motorové vozidlo, přestože předtím požil alkohol v takovém množství, že tento jeho stav rozhodně vylučoval bezpečné řízení motorového vozidla. Zde je nutno zmínit, že se rozhodně muselo jednat o řízení motorového vozidla po delší (a také nepochybně frekventované) trase ohledem na vzdálenost bydliště obžalovaného a místa, kde byl obžalovaný v obvodu Prahy 4 zadržen, přičemž po celou dobu jízdy obžalovaný svoji nezodpovědností jako řidič motorového vozidla mohl ohrozit bezpečnost a zejména další účastníky silničního provozu. Společenská škodlivost tohoto činu spočívá v porušení zájmu společnosti na ochraně života a zdraví lidí před ohrožením pocházejícím z činnosti konané pod vlivem návykové látky (alkoholu), v tomto konkrétním případě se jednalo o činnost spočívající v řízení motorového vozidla.
26. Soud provedl v hlavním líčení všechny důkazy navržené obžalobou, zmocněnec poškozené po provedení tohoto dokazování přesto navrhl provedení ještě dalšího důkazu, a to konkrétně

vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, k posouzení aktuálního psychického stavu poškozené. Tento důkaz by mohl být podkladem pro rozhodnutí o přiznání nároku na náhradu nemajetkové újmy, zároveň by dle zmocněnce mohl mít význam pro případnou právní kvalifikaci jednání obžalovaného ve smyslu § 199 odstavec 1, 2 písmeno b) trestního zákoníku (způsobení těžké újmy na zdraví). Soud však dospěl k závěru, že s ohledem na další provedené důkazy je provedení takového důkazu nadbytečné, pokud soud mohl učinit bez pochybností všechny skutkové a právní závěry, obzvlášť pokud byla v případě skutku popsaného pod bodem 1) použita právní kvalifikace dle § 199 odstavec 1, 2 písmeno d) trestního zákoníku, tedy již kvalifikované skutkové podstaty podmiňující použití přísnější trestní sazby, navíc za stavu, kdy se v této trestní věci jedná o vazební řízení s omezením osobní svobody obžalovaného.

27. Při ukládání druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchané trestné činnosti, jejím okolnostem, k poměrům obžalovaného, k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnostem jeho nápravy. Konkrétní závažnost spáchané trestné činnosti je dána zejména délkou doby, po kterou mělo k uvedenému jednání obžalovaného docházet, a dále i vlastní intenzitou prokázaných útoků obžalovaného vůči poškozené, nelze pominout ani tu skutečnost, že se obžalovaný dopustil několika trestných činů, včetně dvou zločinů. Pokud jde o pohnutku jednání obžalovaného, tento nepochybně jednal po vlivem požitého alkoholu v důsledku absence tolerance a respektování práv a svobod poškozené, tedy své manželky, kdy naprosto bezohledně a sobecky prosazoval v průběhu manželství pouze své vlastní zájmy a potřeby, a následně se poškozenou, která se rozhodla ukončit soužití s obžalovaným, snažil všemi prostředky přimět k návratu, přičemž se zároveň dopustil v souvislosti s prosazením tohoto cíle trestné činnosti i vůči své nezletilé dceři, vůči které měl jinak velmi kladný vztah. V průběhu hlavního líčení soud neučinil poznatek, že by obžalovaný projevil lítost a sebereflexi. K osobě obžalovaného soud zjistil z opisu z rejstříku trestů, že nebyl dosud soudně trestán, podle zprávy Magistrátu města Kladna nebyl sankcionován ani za spáchání přestupku. Je tedy zřejmé, že obžalovaný dosud vedl řádný život, což je nutno vyhodnotit jako významnou polehčující okolnost. Státní zástupkyně však přesto navrhla uložit obžalovanému již nepodmíněný trest odnětí svobody, konkrétně v trvání tří let, přičemž tento svůj návrh odůvodnila tím, že obžalovaný měl trestnou činností páchat po delší dobu, přičemž intenzita jeho útoků se měla zvyšovat. Soud ovšem považuje uložení nepodmíněného trestu obžalovanému za nepřiměřeně přísný způsob jeho potrestání, byť lze připustit, že s ohledem na charakter trestné činnosti a vliv alkoholu na ni je možno vyslovit určité pochybnosti o tom, zda je obžalovaný vůbec schopen se na svobodě zdržet případných dalších útoků vůči poškozené. S ohledem na poznatky o současných poměrech poškozené, kdy se tato již nezdržuje v místě jejich společného bydliště, a i s ohledem na rozhodnutí soudu v rozvodovém řízení, došlo k zásadní změně poměrů obžalovaného a poškozené, takže je dle názoru soudu již natolik výrazně sníženo riziko vzájemných konfliktů, že lze ještě uložit obžalovanému podmíněný trest. Nutno poukázat i na skutečnost, že samotné vzetí obžalovaného do vazby a její následný několikaměsíční výkon taktéž mohly výchovně pozitivně působit na obžalovaného, aby se této trestné činnosti již znovu nedopouštěl. Ze závěrů znaleckého posudku, který byl vypracován na obžalovaného, soud zjistil, že pobyt obžalovaného na svobodě není z psychiatrického hlediska bezprostředně nebezpečný, přičemž obžalovaný není osobou primárně agresivní, která by byla disponována k násilnému jednání bez provokace či zátěže, navíc obžalovaný není závislý na návykových látkách. Tyto poznatky rozhodně nemohou vést soud k závěru, že by jediným možným a adekvátním způsobem potrestání obžalovaného za prokázanou trestnou činnost popsanou ve výrokové části tohoto rozsudku musel být pouze nepodmíněný trest odnětí svobody, jak navrhla obžaloba, obzvlášť za stavu, kdy se jedná v tomto případě o prvé trestní stíhání a potrestání obžalovaného. Takovýto trest by měl být ukládán pouze u těch pachatelů, u nichž není další náprava pravděpodobná a kteří natolik ohrožují společenské zájmy, že pouze výkon trestu odnětí svobody může ochránit společnost, a u kterých nepřichází uložení mírnějšího, tedy výchovného trestu, kterým je i podmíněný trest odnětí svobody, v úvahu, což však rozhodně není případ obžalovaného. Soud proto dal obžalovanému

ještě možnost přesvědčit o tom, že jeho pobyt ve výkonu trestu odnětí svobody není nezbytně nutný, a uložil mu přiměřený úhrnný trest odnětí svobody v dolní polovině zákonné sazby dle ustanovení § 175 odstavec 2 trestního zákoníku (dvě léta až osm let odnětí svobody), ostatně výměru trestu ostatně navrhla i státní zástupkyně, výkon trestu mu však byl podmíněně odložen na maximální možnou zkušební dobu v trvání pěti let, navíc za současného vyslovení dohledu. S ohledem na skutečnost, že obžalovaný se trestné činnosti dopustil v souvislosti s neshodami se svojí manželkou a páchání trestné činnosti bylo významně ovlivněno právě vztahem obžalovaného k této poškozené, soud zároveň uložil obžalovanému přiměřená omezení a povinnosti dle § 85 odstavec 2 trestního zákoníku, která by měla obžalovanému zabránit v případném opakování trestné činnosti v budoucnu, a jejich plnění by mělo podstatně přispět k vedení řádného života obžalovaným. Tato omezení se týkají zdržení se jakékoliv formy styku s touto poškozenou, a to nad rámec obstarávání legitimních a neodkladných záležitostí týkajících se výchovy a výživy jejich nezletilé dcery a jejich společného majetku. Byť byla nezletilá rozhodnutím soudu svěřena do péče své matky, nelze samozřejmě do budoucna vyloučit obžalovaného jako otce z účasti na výchově nezletilé a obstarávání jejích záležitostí, včetně možnosti kontaktu obžalovaného s dcerou, tudíž tuto skutečnost soud zohlednil při uložení tohoto omezení. Ostatně zmocněnec nezletilé poškozené poukázal při své závěrečné řeči na negativní dopad případného nepodmíněného trestu odnětí svobody na dceru poškozeného, neboť by mohlo dojít k vážnému narušení vazeb těchto dvou blízkých osob. Na tomto místě je zmínit i tu skutečnost, že soudu byla předložena korespondence nezletilé dcery s obžalovaným, navíc bylo zjištěno, že dcera navštěvuje obžalovaného i v době, kdy se tento nachází ve vazbě. Soud učinil i z provedeného dokazování poznatek o tom, že obžalovaný se oddával v době páchání trestné činnosti nadměrnému požívání alkoholických nápojů, což také nepochybně mělo vliv na jeho chování, které vyústilo v páchání trestné činnosti. Byť znalec konstatoval ve svém posudku že, obžalovaný není závislý na alkoholu či jiné návykové látce, jeho pobyt na svobodě není z psychiatrického hlediska nebezpečný pro společnost a je schopen samostatné abstinence, přičemž nebylo navrženo uložení ochranného léčení, soud zároveň uložil obžalovanému přiměřené omezení spočívající v zákazu užívání alkoholu ve zkušební době. S ohledem na charakter trestné činnosti považuje soud dále za vhodné, aby obžalovaný ve zkušební době absolvoval poradenské či psychoterapeutické konzultace zaměřené na partnerskou komunikaci a výchovu nezletilých dětí, což by mělo pomoci ve zlepšení jeho komunikace s okolím. Dohledem se rozumí pravidelný osobní kontakt pachatele s úředníkem Probační a mediační služby, spolupráce při vytváření a realizaci probačního plánu dohledu ve zkušební době a kontrola dodržování podmínek uložených pachateli soudem nebo vyplývajících ze zákona. Účelem dohledu je jinak sledování a kontrola chování pachatele, čímž je zajišťována ochrana společnosti a snížení možnosti opakování trestné činnosti, jednak odborné vedení a pomoc pachateli s cílem zajistit, aby v budoucnu vedl řádný život, tento dohled nad pachatelem provádí probační úředník. Obžalovaný se zároveň upozorňuje na to, že pokud by ve zkušební době porušil tato omezení, či pokud by se dopustil jakéhokoliv druhu úmyslné trestné činnosti, mohlo by to samozřejmě být důvodem pro postup dle § 86 odstavec 1 trestního zákoníku, tedy rozhodnutí o výkonu zatím podmíněného trestu. Povede-li obžalovaný v této zkušební době řádný život, vysloví soud, že se osvědčil, záleží tedy výhradně na obžalovaném, zda způsobem svého života v budoucnu prokáže, že výkon trestu v jeho případě není nutný a že návrh státního zástupce, pokud jde o jeho potrestání, byl skutečně nepřiměřeně přísný a předčasný.

28. Jelikož se obžalovaný dopustil v případě skutku popsaného po bodem 4) trestného činu jako řidič v silniční dopravě, kdy řídil motorové vozidlo v době, kdy byl ovlivněn alkoholem, byl obžalovanému zároveň uložen vedlejší trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvanácti měsíců, neboť jsou samozřejmě pochybnosti o to, zda je obžalovaný jako nezodpovědný jedinec schopen tento druh činnosti vykonávat bez rizika ohrožení dalších účastníků silničního provozu. Státní zástupkyně sice tento druh trestné činnosti nenavrhla, zřejmě s ohledem na návrh na uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, který

by samozřejmě zabránil obžalovanému tento druh činnosti vykonávat, avšak za stavu, kdy soud uložil obžalovanému ještě podmíněný trest, je nezbytné uložit i vedlejší trest zákazu činnosti právě s ohledem na spáchání přečinu dle § 274 odstavec 1 trestního zákoníku. Konkrétní výměra tohoto druhu trestu na dolní hranici sazby dle § 73 odstavec 1 trestního zákoníku byla stanovena s ohledem na zjištěnou hladinu alkoholu v krvi obžalovaného. Tento druh trestu by měl zabránit obžalovanému v páchání takovéto trestné činnosti v budoucnu.

29. K trestnímu řízení se s nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy připojila prostřednictvím svého zmocněnce Mgr. Davida Oplatka poškozená Ing. K. S., která požadovala po obžalovaném uhradit částku 100 000 Kč s tím, že jednáním obžalovaného, které musela v průběhu jejich soužití trpět, došlo k velkému zásahu do jejích osobnostních práv, když obžalovaný zasáhl do práva na ochranu cti, důstojnosti a tělesné integrity. Přestože zmocněnec předložil soudu lékařské zprávy potvrzující, že se poškozená nadále léčí na psychiatrii a užívá antidepresiva, byla částka požadované náhrady stanovena pouze odhadem jako adekvátní náhrada nemajetkové újmy. Soud za tohoto stavu, kdy výše škody nebyla dostatečně doložena, odkázal poškozenou s jejím nárokem na občanskoprávní řízení, neboť případná specifikace požadavku poškozené by vyžadovala provedení dalšího dokazování, například vypracování znaleckého posudku (touto otázkou se ostatně soud zabýval v části tohoto rozsudku věnované hodnocení důkazů), pro které však již nebyl žádný prostor za procesního stavu této trestní věci, kdy soud již mohl rozhodnout o vině a trestu, obzvlášť za situace, kdy se jedná navíc o vazební řízení. Proto soud rozhodl, aniž by chtěl jakýmkoliv způsobem zpochybňovat, že v důsledku jednání obžalovaného došlo k zásahu do práv poškozené, který vnímala poškozená jako příkoří a které vedlo k nemajetkové újmě v oblasti jejích osobnostních práv, ostatně o vině obžalovaného trestnými činy, kterých se dopustil vůči poškozené, soud neměl žádné pochybnosti, v souladu s ustanovením § 229 odstavec 1 trestního řádu. Pokud požadovaná částka měla navíc zahrnovat i majetkovou újmu, která měla být poškozené způsobena tím, že obžalovaný úmyslně zničil poškozené podklady související s vedením účetnictví, takovýto následek jednání obžalovaného nebyl prokázán (ostatně nebyl ani uveden v obžalobě) a tudíž nebyl následně ani popsán ve skutkových závěrech soudu, proto i v tomto ohledu soud nedopěl k závěru, že by takováto újma byla prokázána, ostatně ani tato část nároku poškozené nebyla podložena žádným důkazem, na základě kterého by bylo možno výši takovéto škody stanovit.

Poučení :

Proti rozsudku lze podat odvolání.

Rozsudek může odvoláním napadnout:

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká
- c) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného.

Odvolání se podává u soudu, proti jehož rozsudku směřuje (u Okresního soudu v Kladně), a to do osmi dnů od doručení opisu rozsudku.

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě, nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu 1. stupně, podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

O odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Kladně rozhoduje nadřízený krajský soud - Krajský soud v Praze.

Kladno 25. ledna 2018

JUDr. Ivo Poštolka, v.r.
předseda senátu